

Дмитрий Мизгулин

ДЪЖДОВЕН ДЕН

Избрана лирика

Превод от руски език

Елена Алекова

Дмитрий Мизгулин

ДЪЖДОВЕН ДЕН

Избрана лирика

Превод от руски език
Елена Алекова

Варна, 2013

 ДАНГРАФИК

Дмитрий Мизгулин
Дъждовен ден
(Избрана лирика)

© Дмитрий Мизгулин, *автор*

© Андрей Робацки, *дизайн на корицата*

Елена Алекова, *превод от руски език*

Даниела Василева, *редактор*

© „Данграфик” ЕООД, *издател*

e mail: dangrafik@abv.bg

ISBN 978-954-9418-68-2

Дмитрий Мизгулин е роден през 1961 г. в Мурманск. Завършва Ленинградския финансово-икономически институт „Н.А.Вознесенски“ (1984) и Литературния институт „А.М.Горки“ (1993). Член е на Съюза на писателите на Русия. Академик на Петровската академия на науките и изкуствата и Руската академия за естествени науки.

Свои творби публикува в редица руски списания („Звезда“, „Нева“, „Молодая гвардия“, „Наш Современник“, „Юность“ и др.) и вестници („Литературная Россия“, „Литературная газета“ и др.) Автор е на стихосбирките „Петербургска виелица“ (1992), „Зимен път“ (1995), „Скръбен слух“ (2002), „Защо бе разтревожена душата“ (2003), „Две реки“ (2004), „География на душата“ (2005), „Избрани съчинения“ (2006), „След Петдесетница“ (2007), „Ново небе“ (2008), „Утринен ангел“ (2009), „Дъждовен ден“ (2011); на сборника с разкази „Три срещи“ (1993), на литературните бележки „В огледалото на миналото“ (1997) и „Светилник“ (2010). Негови

творби са преведени на френски, английски, сръбски, чешки, украински, гръцки, унгарски и български езици.

Лауреат на наградите „Д.Н. Мамин-Сибиряк” (2004) и „Петропол” (2005), на наградата на сп. „Наш Современник” (2006), Общоруската награда „Традиция” (2007), наградата за литература на губернатора на Ханти-Мансийския автономен окръг (2007), наградата „Борис Корнилов” (2008).

Живее и работи в Ханти-Мансийск.

Утринен ангел

Утринен ангел

Градът все още леко спи.
По улиците – мрак.
В стъклото ангел ще влети,
ще чукне, после пак.

Крилото ще отворя аз –
да влезе като свой.
Ще вдъхна утринния мраз –
здравей, ангеле мой!

Мъгла над сумрачния град,
над този свят и век...
Той ще попита: „Как си, брат?“ –
съвсем като човек.

Аз в отговор ще си мълча –
известно му е как.
Желанията ми ще отхвърчат
през ледения мрак.

Докосвайки с просветващ пръст
чело и рамене,
той ще ме осени със кръст –
да ме спаси поне.

И ще раздухат ветрове
печали и мъгли...
Но път далече ни зове
и време е, нали?

Кой – към небесния атлаз,
кой – в земната тъма...
И дълго ще го гледам аз
от мрачната земя.

* * *

Такъв е шум и суета,
че вече не е смешно даже,
премина всякаква черта
и „Стига!“ късно е да кажеш.

И не твърди, че – край!... че те...
че всичко е предначертано.
Часът ще дойде. И пред теб
самият дявол ще застане.

И трепнеш ли веднъж и дважд,
предал си всичко ти...
Но скришом

прошепнеш ли си: „Отче наш...“ –
знай, няма да загубиш нищо.

* * *

Богоявление. И мръзнат
слова и птици. Мрачен свод.
От Бог смирено прошка търся
във храм „Христово Рождество”.

Тук не обмисляш умни речи.
Тук е покой и тишина.
Стопят се горящи свещи
с неопростената вина.

Тежат ми грехове незрими.
В запас – години или дни?
Разплатата – неумолима...
Спаси, прости и съхрани!...

На входа спря старица глуха.
Край нея мина блуден син.
Дай Боже, днес Светият Дух и
нас, бедните, да осени...

* * *

Не ти се пише във такива дни,
в такава време словото е плява,
в такава време нищо не остава,
освен да наблюдаваш отстрани...
В съмнения, в тревоги вечно си,
кипи край теб една незрима битка –
дано те вдигне твоята молитва
и в милостта си Господ те спаси!

* * *

Усърдно моля се. Но в мен
не идват думи за молитва.
Душата е поле на битка –
и целият съм обгорен.

Гори свещица в моя ад.
А лесно е – чети, внимавай...
Но нищичко не проумявам.
И хвърлям книгата от яд.

Дочувам – все пак не съм глух,
как сянка покрива докосва...
Върни ми, Боже, оня слух –
да чуя себе си най-последно!

Разпети петък

13 април 2001 г.

Разпети петък е. Април.
Камбаните мълчат.
На двора вихър е завил.
А над света – мъгла.

Снежец вали небесночист
и се превръща в кал.
Като тръстика слаб, търчи
човек изнемощял.

Към храма бърза през калта –
дано успее днес...
А тържествуват по света
простак до мракобес.

Такива са нещата тук.
Грях и позор – море.
Не ще разкъсат този кръг
министри и царе.

Разпети петък е. Април.
Животът тъне в мрак.
На двора вихър е завил –
като че Божий знак.

Все – лошо време. Все едно...
Пак имаме лимит...
Да, Бог предупреждава, но
как да ни вразуми!

* * *

Пророкът казва: „Не лъжи...”
Така е ясничко и просто!
Но как в гората да вървиш
и клоните да не докосваш?

По пътя ти какво ли не –
проспекти и пътеки здрачни...
Но ще преминеш ли поле,
без никаква трева да смачкаш?

И светят ясните слова,
изкусни правила нареждат.
И лист люлее се едва,
оронвайки росата тежка.

След лов

Притиснат от тежка мъгла е светът.
Напускаме горското блато.
Просветва тук-там. Неудачен – ловът.
Унило вървим през гората.
Ще минем десетки блатисти верста*.
Вървим упорито и няма.
Душите ни гробище селско смути –
за мигове спряхме пред храма.
Той някога бил е висок и велик.
Сега е разграбен, безславен.
И само неясен евангелски лик
душите метежни смущава.
Високи липи уморено скриптят,
след тях храсталак се обажда,
а зли ветрове в руините шумят
тревожно, неистово, страшно.
В дрънчащите скелети с празни очи
на църкви и камбанарии
смехът им ту звънко, ту глухо звучи,
ту хищно свисти над Русия.

* *Верста* – руска мярка за дължина, равна на 1060 м (бел.прев.).

И вият навред като хор бесове
и банда размирници страшни –
надали отвъдни и зли гласове,
зловещи прокоби ни пращат.
В реките отеква зовът им злочест,
в гората ечи, в небосвода,
вселил се е сякаш безмилостен бес
в спокойната руска природа.
Душата ми стягат объркване, страх,
а вятърът в цевите хладни
разхожда се вече и пее през тях
зловещите свои балади.
И сводът, от бледа луна осветен,
всред сънния вир се разпръсква...
И няма кръст никакъв нейде над мен,
пред който тук да се прекръстя.

Ангел хранител

От първия до смъртния ни час
е даден ангел всекиму от нас.
Предпазва ни от мъка и беди
през бурните ни и безпътни дни.
И пази ни и моли се за нас –
душите ни да не обсебва бяс,
и под покров от тишина следи
да не ограбят нашите мечти...
А ние лекомислено грешим
и вечността си никак не ценим,
не мислим даже, че ще дойде час
да тръгне той завинаги от нас.
Напуснал поста си, ще отлети
към свода – сред угаснали звезди.
И без спасителните му крила
навеки ще те ослепи мъгла.

Размирица

Умело от някого месена в дрызги и каши,
метежно над Рус се надига

размирица страшна.

И пак се зашушна

за воля, за Бог и за дявол,

и пак няма кой

по полята ни хляб да засява.

Но семето само на свади, вини и позори
душите ни пълни

с метежния плам на раздора.

С какво да сплотяваш –

с любов, със камшик или злато?

За кръв се гответе,

за пот и сълзи по лицата.

От горест, от скръб и от скука

вървим полуживи

и нищите дигат в закана

ръце костеливи.

И звън на камбана. Тревога.

И жеравов крясък.

И селското гробище

пак е от кръстове тясно.

И време не стига
за... кръст да целунеш, за свещи.
И гарван над златните куполи
кряка зловещо.
И изгреви пурпурни,
кървави залези светят.
И поход отново кроят към Москва
враговете.

И кървава, плътна мъгла
над Русия се свлече.
И Гришка Отрепьев* от нищо
не плаши се вече.

* *Гришка Отрепьев* – Григорий Отрепьев (светско име – Юрий Богданович), известен в историята като Лъжедмитрий, представял се за уж по чудо оцелелия син на Иван Грозни. В началото на XVII век започва братоубийствени битки с Борис Годунов за престола, възцарява се и малко след това е убит (бел.прев.).

* * *

Надеждата умря.
А ний – не щем.
Ни памет. Ни родина. Нито песен...
А казваш, че е вече интересно
и даже – че животът е в подем.

Русия е в витринки... Безпощадно
продаваме на дребно – съвест, чест.
И масата за помена ни радва,
доколкото ще хапнем-пийнем днес.

* * *

Днес животът е обезценен.
Миналото ни е просто фон.
Ни писма, ни вестници за мен –
само сметките за телефон.

Щом ми пишат, значи, ето нà –
рано е да псувам на... съдба.
Помнят ме в любимата страна
и навярно ще ме погребат.

Всеки тук човек е в тяхна власт.
И ни знаят всички до един.
Антихрист ще нарече след нас
с името си живите...
Амин.

* * *

С по-добър живот да случим
без промени занапред...
Чакаме все сгоден случай –
като в кино – и късмет.

Столицата ни залива
с глупавички новини –
вярваме и сме щастливи,
гости чакаме едни...

Ходим в храма, свещи палим
за спасение, за мир.
Слушаме слова похвални,
всеки вожд ни е кумир.

Земен рай мечтаем. С палки.
Обяснения строим.
И умираме по малко.
И разбиращо мълчим.

* * *

Аз имах, имах някога Родина.
А днес живея като във чужбина –
говорят дикторите ни с акцент,
човечността изчезна от бита ни
и няма даже капка състрадание,
горят английски надписи над мен.

На старото и бъдното деца сме.
Но и със себе си не сме наясно,
та камо ли с народ или страна.
За щастие и за любов мечтахме,
но с трясък в настоящето се спряхме.
И чужда ли е нашата вина?

С годините навярно остарявам.
Природата на никой не прощава
и взема своето, уви, без жал.
Но аз оставам с времето, в което
Духът предопределя Битието,
от него няколко трохи събрал.

* * *

Дълбока зима е все още.
Мразец. Снежинки. Висина.
А от строителство и нощем
Ханти-Мансийск е в светлина.

Фасадите се кипрят, снажни,
над средноруската тщета
и моят град разноетажен
лети над всяка суета.

Русия пак ще е велика
и пак ще има студове –
и синеоките таджики
строят ни свят за векове.

Не знаят руски приемливо –
ни рак, ни щука – пъстър свят,
но без да бързат и накриво
те просто тухлите редят.

А мозъкът ни е безсилен,
ръце не стигат, умове.
Кога ли Бог – по Свойта милост –
от мъки ще ни отърве?

Уви, законите природни
не се променят ей така.
И други сигурно народи
Русия ще заселят пак.

Печална участ на човека...
Ще си заминем със вина.
И чужди речи ще отекват
всред храмовата тишина.

* * *

Време е от този свят подлунен
да си тръгнем – всеки в своята смърт...
Все едно е готи или хуни
тук след време ще се настанят.

Птица ще лети безгрижно, леко,
ще прозвънва ручейна вода.
Много ще се съхрани навеки.
Много ще изчезне без следа.

Ще остане, както все било е
всичко тук – реката и лесът,
слънцето, небето, даже тоя
облак буреносен напред път.

Не гадай на бъдното съдбата
и тъгата своя забрави,
чуй как степният пелинов вятър
днес на руски още ти мълви.

* * *

Май прекалено много зная
и съм – пред зимата – богат,
но се научих да си трая,
съобразено с този свят.

Ще минат слава и забрава...
Какво от нас ще устои?
Правдиви можем да сме, прави,
без да се удряме в гърди.

И... други думи. Други дати.
Родина друга. Други дни.
В очакването на разплата
поне душата съхрани!

* * *

Опори. Традиции. Вяра.
А казваха – глупости стари...
Набиваха – устрем, прогрес...
И ето – умора и рани,
от всичките „малки екрани“
ликува нечистият днес.

Ни болка, ни чувство за святост.
Очакваме бърза разплата,
щом в гроба си скръстим ръце.
Почитаме само крадеца
и вече край храма в градеца
не срещаме скъпо лице.

Но битката все продължава –
смирена молитва долавям.
Русия дано удържи...
додето с трептяща душица
свенливо момченце свещица
до скръбна икона държи.

Дъждове

I.

Победиха уроди и юди,
от пети ни смляха до глава.
Да се скрия в топлите Бермуди?...
Все едно – далече от Москва.

От измени и лъжи далече,
от пиянства и от плашила,
от муцуните замоскворечни
и от гаснещите светила.

Нямам сили всяка гнусна сволоч
да търпя – без памет и без чест.
Стигнал съм дотам – дори до Сочи
да не искам да пътувам днес.

Общо взето, май и там валяло,
целия септември дъжд – стена.
От какво ми е така печално
в моята, в безкрайната страна?

В този вихър сумрачен и пошъл
няма радост, няма красота
ни назад, ни в бъдното... А, Боже,
ние търсим отговора там.

Всичко май е свързано, простете –
искахме ли? Смогнахме ли? Не.
И сега не ни е до небето!
Да сме живи, тук да сме поне...

II.

Лошо време. Навсякъде – лошо.
Вън и вътре, деня и нощя.
И природата рухна, немощна
пред човека, заселил света.

Вероятно в последната есен
тя, планетата, иска живот –
след завоя човек да изчезне,
ако не – да го хвърли зад борд.

* * *

Със страст презряна – непростиво
сразихме всичко презглава.
Епохата ще е без име,
а и без памет – след това.

Не се покланяме пред нищо,
освен пред мерзкия нагон.
И ще се смее най-безгрижно
Иван, непомнещ своя дом.

Ревът на изверга безроден
със вятъра ще отхвърчи.
А равнодушната природа
във отговор ще премълчи.

* * *

Постигнахме космическата слава,
съзряхме Марс и жълтата Луна.
А своята забравихме държава,
съвсем осиротяхме без страна.

Напред – към чужди Алпи или Анди –
раздавахме се вредом на света.
А тук, у нас, басмаческите* банди
пресякоха граничната межда.

Скрепяваме международни братства,
тържествено по приеми ядем,
а нашето, несметното богатство,
зад океана гние ден след ден.

Уж газ използва цялата планета
и уж светът в ръцете ни е, слаб,
а не навсякъде у нас е светло
и често нямаме пари за хляб.

* От „басмак” – участник в контрареволюционното движение в Средна Азия след Октомврийската революция в Русия през 1917 г. (бел.прев.).

В главите ни – ту карнавал, ту сáммит*,
не знаем кой приятел ни е, враг...
Светът за всичко е виновен... Само
дали сме вече хора... Или как?

* *Сáммит* (анг. *Summit*, бълг. Врѳх) – среща на високо равнище (бел.прев.)

Избори

Празник. Врява. Балагани*.
Водчица, мезе – отрано.
Мръсни чаши. Мръсни маси.
И... руснакът купонясва.
Колко на човек му трябва?
Песни. Танци до припадък.
Уличници. Ругатни.
Свади. Две-три синини...
Но дали е безобразник,
хулиган? Та днес е празник!
Радост има за народа –
днес той просто е свободен.
Океани водка, пиво.
И човек мучи щастливо.
И без клетви за любов
е за избори готов.
Знае, знае тоз народ
за кого да дава вот!

* *Балаган* – театрално представление по панаири (бел.прев.).

Глубинка*

Глубинка – столица не значи.
Глубинка значи глъбина.
По-беден бит. Лица прозрачни.
По-ярко слънце и луна.

Шумят листа. И птича врява.
Изчезва в пясъка вълна.
От столиците оглушаваш!
И... неизбежна тишина.

Та столичните „ах!“ и „ох!“ са
тъй смешни, гледаш ли глъбта
ту на река, ту на епоха,
ту на горката си душа.

Спят столиците, пущинакът...
В небето – дим. Гори звезда.
Заспаха птиците в листака.
И от вълната – ни следа.

* *Глубинка* (от „*глубина*“ – дълбочина, глъбина) – затънтено място, вдън горите тилилейски (бел.прев.).

* * *

Спасен от грижиците на деня,
безволев и отпуснат, и притихнал,
през юли той мечтаеше за вихри
пред къщата, затрупана от сняг.

Запали банята от сутринта.
Сгъстяваше се стъклено небето.
Той пари се безмълвно край жарта,
докато нощ се спусна неусетно.

Бе като пълна пита, но без мощ
припламващата в печката жарава.
И чуваше се в сумрачната нощ
как самолети горе прелетяват.

Шумът потъна в тъмното небе.
Съмненийце придойде и се върна.
В душата му така спокойно бе,
сякаш животът почваше тепърва.

* * *

На клончето слънцето сяда,
разпалвайки тежкия зной,
и блъскат се в мрежи прегради
мушици натрапчиви рой.

Така е добре и спокойно
под боровата благодат,
че сякаш войни и порои
не шестват по целия свят.

На юлското царство в покоя
сред цвят и сред шемет седя.
Но само не знам от какво е
предусетът лош за беда?

Какво ли така ме разтърси?
Дали минувачът лъчист?
Или равносметката късна
и първият есенен лист?

Хвойнова горичка

Все зает съм: блъскам, бързам, тичам.
Но за ден веднъж се откачих.
Поздрав, моя хвойнова горичке,
пристан мой единствен, светъл, тих.
А над Ладога се стрелкат птици,
в полета от залеза пламтят.
И стоят дърветата войници –
стражите на тази красота.

Замълчаха чайките кресливи,
стъпвам леко, трепетна душа.
Страх ме е, иглите като милвам,
тишината да не наруша.
Вечер изумрудено прозрачна.
Но внезапно виждам как без звук
бъдещите вилички изскачат
изпод колчетата там и тук.

Утре ще се заредят стобори –
вече са прокарани межди;
дадените ни от Бог простори
ще делят, ще режат... Не тъжи!...

Дом ще забодат, градинки, ниви
и в казармения си уют
с хъс на Бог творението дивно
за година ще унищожат.

Ще угаснат светещите птици,
ще се спуснат сивите мъгли,
ще се сгърчат стройните войници,
ще окапят острите игли.
Красотата ще спаси... Логично...
И се моля: „Боже, опази!
Някак тази хвойнова горичка
от безумни хорица спаси!”

* * *

Оназ жена живееше тук, близо
до ханския дворец от старо време...
А стаята бе с нисичък таван,
прозорците се блъскаха в небето,
в морето, ярко светещо по изгрев;
гореше хоризонтът тюркоазен.
Още в прахта се къпеха врабчета;
и кораби се люшкаха на кея;
и минарета се редяха властно;
и не тревожеха съдби и стъпки
заспалата в пукнатините вечност...
А тя, жената, спеше, без да знае,
че раждането си светът дължи й...
И рози тихо ронеха листенца
до езерцето със вода зелена...

* * *

Какво съм запомнил от Прага...
Това са камбаните.
Сутринта – още не бе съмнало –
се чуваше как звънят,
как ясно звъняха,
как звуците се преливаха,
сребристо-кристални –
като утринното небе,
тъмнозелени –
като листака по булевардите,
червено-оранжеви –
като керемидените покриви след дъжда.
Камбаните пражки –
музика на отминалото време,
на странната обич,
на последната среща с теб
до спирката на трамвая,
където релсите бледо мъждукат
в неоновата мъгла...

* * *

А в Рига е есен и вятър студен е завил,
и тътне приборят,
и писък на жерав ме сепва.
Над храма „Свети Петър” просветва
високият шпил
и облаци тъмни досягат
петльовия гребен.

Рябините стройни са пак
натежали от плод,
реката с водите оловни
тревожно се носи.
Виси над главата ми
тежкият, влажният свод –
със вечния град съм лице във лице...
И на косъм...

Живял съм без страх
от раздели, измени, беди,
без обич, без средства, без вяра
и... колко съм лъган!
Но май за промяна издъно
настъпиха дни
и не както винаги тихото лято си тръгва.

* * *

Септември. Дъжд.

Прозрачно светещ залив.

Прозвънващи от вятъра гори.

И само корабно платно припална
и тутакси в мъглицата се скри.

Стояхме с теб безмълвни и печални
на кея. И умираше звезда.

Но беше ли? Но беше ли? Едва ли...

Ще бъде ли? Не! Никога! О, да...

И все пак си припомняш някак смътно
тайгата, кея, бледите звезди.

И щастие наричаш днес минути,
незабелязани от теб преди.

* * *

Тъй кратки дните са сега.
А нощите? Те са безкрайни.
Мъгла се спуска над брега.
В небето Млечен път сияе.

В небето – блеснала луна.
Спи кучето. Мълчат листата.
Покой наоколо. И тишина,
пронизала докрай земята.

Водите... Стигам със ръка
вълна или звезда сребриста.
Животът лунна е река –
през пръстите ми се изнизва.

От панаира

Връщам се от панаир.
Утро. Скреж сребрее.
Месецът угасва и
в сумрачния свод сивее.

Рано е. И засега
спи небесното светило.
Облаците над снега
плуват ниско и унило.

В екналата тишина
ще се разтопят звездите.
В утринната тишина
с звън снежинките прелитат

и на капчици горят,
разтопили се в дланта ми.
Коловоз по снежен път.
Долчинки. Канавки. Ями.

Къщи. Църквица без кръст.
Скоро идват студовете.
Нищета околоръст.
Нищо ново под небето.

Хищно зъби се овраг.
Ни човек, ни звяр ще срещнеш.
И разбираш – няма как –
равносметка безутешна.

До листо обрулен лес.
И крадците се скатаха.
Ето целия прогрес –
край или начало плахо.

Покрай приказки, неща
бивали мълча и бързам.
С разтревожена душа
чакам страшната развръзка.

Снегопад

Сняг вали.

Мъждукането на фенерите
се слива неразривно с лунното сияние.

И въздухът към мрачното небе струи.

Във всичко да се търси
някакъв неведом смисъл

не само че е безполезно, но и глупаво.

И струва ли си да се говори за това?

Годината е зачертана като ред
от несполучено стихотворение.

И струва ли си да се съжالياва за това?

Няма радост и тъга, само снегът лети,
танцувайки в неоновата мъждевина,

в мъглата мразовита на фенерите
застинали...

* * *

Водка пийвах месец цял,
затова и не усетих,
че дошла е зима – ето,
просто капнах... скука, жал...
Впрочем – тъй и съм живял.

Всеки ден – насам-натам,
радости, проблеми, грижи –
работата ми предишна.
Радостите на труда...
Впрочем – туй не е беда.

Рядко виждаме се, знам,
а най-често – с тях! – с онези,
с тези, с другите... Излезе –
всеки ден почти съм сам...
Как сама живееш там?

Утро. Сняг. Изгрява ден.
Време е – за път се стягам.
Жив съм още, слава Богу,
слава Богу, че дойде,
че и зимата преде...
Я ме виж – съвсем съм бял!
Колко сняг е навалял...

* * *

А помниш... Не дати и случки прииждат,
а нещо, което си слушал и виждал
и – колко печално, но все пак смири се –
лица се забравят, събития, мисли...
Запомнят се само детайли и сенки:
над покриви черни небе заскрежено,
проспект – без парадния, летния блясък,
трамваи, коли и опашка ужасна
за спортния брой с резултати от вчера,
в бетонни саксии цветя почернели
и по тротоара разхождат се гарги,
за работа никой не бърза, не бяга...
Кога ли било е... Все тая... Човек –
във някакво кино през някакъв век.
Скамейка, кирпичена къщица, праг.
Зелена топола в дълбокия сняг.

* * *

И вихърът се мръщи.
И мрачен небосвод.
Раздялата ни всъщност
е сякаш цял живот.

Наоколо е зима –
ни пролет, ни лета.
Засипаха незримо
виелици света.

Но късове от срещи,
изтлели яко дим,
опитваме се с нещо
във нас да съхраним

и дните върволица
със плясък на вълна,
с писукане на птица,
сияйната луна,

объркания говор,
нелепата съдба,
вскрежените простори,
високата звезда...

Смири се, тръгвай просто
през бури и беди,
щом тази участ Господ
за теб е отредил.

Каквото беше, беше...
Пред прага на нощта
моли, моли за среща,
че идва пролетта.

* * *

Бавно ниже се животът.
Ден след ден изтичат кротко –
сякаш че река.
Чувства, мисли, дни щастливи
като след вълна пенлива –
пясък на брега.

Стрес, проблеми, мрачни мисли.
Загрубя и умори се
бедната душа.
Може би сред своя полет
да се спрем, да се помолим
тихо, през нощта?...

Молим Бога за успехи,
за охолство, за утеха –
само за това.
А душата се съмнява,
време е да се спасява
с плачещи слова.

С Бог е просто, с Бог е леко!
Църква свети отдалеко.
Лодка. И река.
Чайки пърхат над водата
и с тревога непонятна
облаци искрят.

Времена и нравы

* * *

Върнахме се в първобитен век,
само не с тояги, а с ракети.
И свирепо удря пак човек
по главата и гърба човека.
И ни състрадание, ни жал.
В кръговрата от екрана пуснат,
смърти вече хиляди видял,
знам, съседът ми със смърт закусва.
Пак налива и във власт е пак
на безумията от екрана,
но да вземаш чужди скърби, мрак
присърце, нали, е все пак странно.
Не желая да съм съдник строг.
Отговор не чакам. Ни съвети.
Рус, кажи, къде е твоят Бог?
И къде е твоят Бог, плането?
И лети световният експрес.
Релсите гърмят от изнемога.
И ни носи целият прогрес
по-далеч
от любовта,
от Бога.

* * *

Напролет лошо спя и въщи.
Душата няма миг покой.
Април. Епохата привършва.
Земята скърца на завой.

Невралгия ми казват всъщност –
по-малко яж, по-малко пий.
Но... друг светът е. Ние – също.
И няма да се промени.

А приказчици ни харизват –
животът бил добър съвсем.
Развързката е вече близка –
във адски мъки ще умрем.

Земята пламъци обвили.
Наоколо – беди, война.
Прекрачвам в храм. И там – мъртвило.
И в храма Божий – тишина.

И сред космическите битки
във края на света – без цел
аз шепна думи на молитва
от трето някак си лице.

* * *

Капнали сме до припадък
от успехи и късмет,
магистралаи, автостради
и победи занапред,

от дотегливи събития,
от тревожни новини,
от неведоми открития,
от пияни гости и...

И ни дъх, ни „ох!”, ни „ах!”...
Скръбният ни път е прах
и лежи сред шум и ями
покрай Бога, покрай Храма.

* * *

План на партия – план на народа.
Неизбежно победен маршрут.
Равнодушна към всичко природа.
И напразен – човешкият труд.

Уж на светло извеждаше пътят.
Все едно – заблудихме се в мрак.
Всичко, дето градихме без Бога,
неизбежно ще стане на прах.

Ни съвети, ни отговор нямам.
Господ мисли за всичко, нали?
Та след лятото весело само
неизбежно безкрайно вали.

И безмълвие, снежен покров...
И забрава... Во веки веков.

* * *

Причина, следствие не смесвай,
поглеждайки от висота.
Цветята са отровни често,
а пък лечерна е калта.

Решавай, но със свое мнение.
Недей отхвърля чужд съвет.
Победата е поражение,
а загубата – на късмет.

* * *

На всички ни е нужно постоянство.
Какво ти постоянно в този свят?
Опора е небесното пространство.
А всички други ще те предадат.

Дърветата във твоята градина,
разлистени от пролетта, шумят:
на мястото, където беше зима,
днес те така тържествено цъфтят.

Това е право, онова – неправо...
И няма смисъл други да виниш.
Да, може нещичко и да поправиш,
но всъщност – няма как да промениш.

За нищо не мисли. Ще е напразно.
Нещата имат своите места.
Посъзерцавай този свят прекрасен,
порадвай се на първите листа.

* * *

Живей сега – като без шанс,
като пред края,
че може би последен час
за теб това е.

За глупости не се пилей,
не се съмнявай.
Напук на злобата – живей,
не съжалявай.

И нека смело да расте
трева забрава.
Душа – с надежда, а сърце
с дела остава.

Бедата да не е съсед
на теб по орис.
И да пребъде Господ с теб –
и тук, и Горе.

* * *

По-трудно пишеш. Погледни –
дори и мислиш по-тревожно.
Та в тази върволица дни
по-прост да си е невъзможно.
Не че животът отесня,
че словото по-глухо става.
Но ме настигна тишина –
боя се да я нарушавам.

* * *

Лято. И люлякът бял отцъфтя.
Времето – бистро и бодро.
Дълго бе чакала топлото тя –
нашата скръбна природа.

Раззеленели градини, гори.
Кълнове порят земята.
И отразяват как сводът гори
в своите води езерата.

И се разсейва гнетящият мрак.
Всичко навред се разлиства.
Ще се събуди душата... Но как?
Тя да се буди не иска.

* * *

Ти казваш ми: „Бъди спокоен,
та всичко тук е суета.
Човек така си е устроен –
търпи на кръста тежестта.

Помни уроците си земни
и всяка мъдрост постигни,
веднъж отмереното време
не ще преместиш нито с миг.

Недей спори, нима си струва –
не ще си прав и не съди.
Виж как листенцето танцува,
как светят сънните води,

как неусетно, тихо, бавно
мъгла покрива този свят,
как куполите величаво
подпират свода и блестят.

Дъждът повтаря рими лихи.
Прозрачна лунна светлина.
И улиците градски тихнат
след делничната суетня...”

Ти казваш ми: „Бъди спокоен...”
Но аз спокоен съм и бдя.
И над тайгата, над покоя
гори пророческа звезда.

* * *

Все някога ще дойде час –
и неизбежното ще блъсне.
Надеждицата тънък пласт
от страх съвсем ще се разпръсне.

Нощта ще донесе беда,
гробове празни, изнемога.
С какво да ти помогна, а?
Та аз на себе си не мога.

И в мен съмнение расте
през знанието без предели
и вярвам – нашто битие
съзнанието определя.

Дойде и следващият век,
а вместо Библия – екрани...
И вярвам вече, че човек
май от маймуната е станал.

За щастие или беда
Бог ни е дал такава участ.
Вървя в гората. Свобода.
За нищичко не се измъчвам.

Дочувам птича песен, грак,
листакът тайнствено се нежи,
до небесата стига чак
на люляка лилав кипежът...

Забравен скит*. И тишина,
в която чезнат дни и страсти.
А кръстът, килнат настрана,
безмълвната околност пази.

* *Скит* – малък манастир (бел.прев.)

* * *

Баня. Мирис на мента и риган.
Листът брезов по мен шумоли.
Само топлото още не стига
и душата ми мръзне. Боли.

Грее камъкът с цвят на малина
до забулени в пара дъски,
сякаш дух се промъква незримо
и наоколо всичко покри.

В съблекалнята – водка, мезета.
Сам съм в селския див пущинак
и с душа отмаляла и светла
съм съвсем стопроцентов руснак.

Всичко вече е леко, привично,
да живея настъпил е час
и да секна със чашка „Столичная”
всички свои тревоги от раз.

* * *

Спя лошо. Не сънувам.
В нощта току изплуват
лица. И мрак царува
по цялата земя.

А всичко живо спи си
и само сива птица
на клончица сребриста
люлее се сама.

Тече еднообразно
животът – пусто в празно.
В нощта кръстообразно
фенерите трептят.
Душата ще се стрелне
насън. И на предела
ще скита неумело
почти до сутринта...

Но птица ще запее,
щом слънцето изгрее,
и всичко ненадейно
знам, ще се върне пак
и пак ще стане явно
изтеклото отдавна,
което бях забравил
в прииждащия мрак.

В санаториума

Три дни прекарах в тишина –
душата си да утешавам.
Ще ми напише доктор, знам,
с лош почерк болничен. И с право.

Из парка движа се пеша –
харесва ми да се лекувам.
Не моята ли там душа
на плахо птиче се преструва?

Аха-аха – да полети
и лекарите да забрави,
и с този свят да се прости,
завинаги да го остави...

Не сквернословя, а ценя.
Не пия и не пуша просто.
И тази ранна ранина
приемам като дар от Господ.

Гара

И в локвите небето е красиво.
Просветват жици, нищо че е мрак.
А гарата е шумна, проветрива –
на път изпраща всеки следващ влак.

Посрещай, столице, Самаро, Киев,
приятели и гости, трепет нов,
търси лица познати и щастливи,
тук всичко е – раздяла и любов.

Тук скръб и радости се смесват, също
както в небето – месец и звезди.
Тук тръгват пътищата, тук и свършват.
Предчувствия. Тревоги. И беди.

А от неона е мъждиво светло.
Трепти в небето синкава звезда.
И време е, щом имаме билети,
да седнем на последните места.

* * *

Този град във мъглата
на болната, мътната нощ,
който целият вече на пот и на дим
е вмирисан,
като нива захвърлен,
днес сякаш е ничий, и лош,
всеки ден на упадък незрим
и на смърт е орисан.

Отесняхя проспекти и улици.
Блед е денят.
Ниски станаха сгради и църкви.
И всичко пропадна.
Овехтяха дворците.
И бялата нощ помрачня.
В плетове се превърна
дантелата чудни огради.

Този град като нас
в своята глупава, зла суета
сред тълпата от хора
и купчина смешни стремления

през въздишка отчаяна
или случайна черта
някак смътно повтаря последните
две поколения.

Не, не търся вина. Нямам право.
И срам ме гори.
Нямат смисъл ни думи, ни мисли...
и най-съкровени...

И изконното, руското
право на прошка дори
тук завинаги сляпата, черната нощ
ми отнема.

Колко обич е нужна, за да живне,
да грейне градът,
за да светнат звездите високи
и златните кръстове!

Но ни плаши в нощта
страшна, хищна, озъбена паст
и във нас се промъква
горчивото, хладното: „Късно е...”

Ще заблъскат във слепите заливи
тежки вълни,
облак черен ще скрие зората,
деня, безпредела.
Но в душата ни нещо тай се
и свети, нали –
е, доколкото още това днес
не са ни отнели...

Към това – бронзов ангел със кръст,
безпощаден и ням,
връждавените покриви, куполи
с пръст осенява.
И замислено вятърът пее... Какво ли?...
Аз знам...
По-добре да не слушам обаче.
Не си заслужава.

* * *

Сняг. Локви. Хората пътуват.
И хлътват в близкото метро.
Блажен е който не тъгува,
случайно правейки добро.

Блажен е който, безразличен
към хулите, подава хляб,
който разбира, че е ничий,
че просто си е Божий раб,

който подобно тази ива
ей тъй живее – без тъга,
прегънал шия мълчаливо
пред ширналата се река.

Метро

В червото подземно пролазваш.
Тук царства изцяло нощта.
Надясно, наляво – все тази.
Тук все ще достигнеш целта.

Ти имаш стремежи? И тичаш?...
А ето – стена до стена.
Животът ти в релси е впримчен
и всичко се случва по план.

Искрят броеници от огън,
душата ги бърка, брои –
по релсите ясни и строги
маршрута безкраен строи.

Това към добро е току-виж.
Ни лъч, ни небе са ни нужни.
Победната свирка на влак.
Без слънце в очите. Сред мрак.

Последни и първи

Едни вдигат високо глава, защото
искат да видят звездите.

Други – защото са свикнали
да гледат на всяка цена отвисоко
на всичко и всички.

Как трудно е понякога да различиш
първите от последните...

* * *

Казват, че съм твърде рационален.
Може би... Но не повече
от Ханс Кристиан Андерсен,
който, за някъде тръгвайки,
сред всички абсолютно необходими неща
непременно слагал в куфара си
дълго въже –
та в случай на пожар в хотела
благополучно да се измъкне
през прозореца.

* * *

Нашите мечти и надежди
винаги ми напомняха дрехи:
като деца бързо растяхме през тях
и след година вече ни търсеха
нови ризки, обувки.
Като юноши
искахме да сме в крак с модата
и красиво облечени,
та винаги да се харесваме на околните,
особено на девойките и... на изпит.
После взехме да носим
един и същ тъмносин вносен
копринен костюм.
И при удобен случай подхвърляхме
винаги:
„Вече девет години го нося,
а той както някога ми стои като нов...”

* * *

С годините
започваш да се гордееш с това,
на което някога
съвсем не си придавал значение:
с оръфана книжка
с автограф от известен автор;
с отдавнашна детска дружба;
с днешен герой на труда;
с областен вестник
отпреди десетилетия,
където си бил споменат
сред другите
в нашумяла статия;
с незначителен етюд,
никому неизвестен,
но... от четката
на голям художник,
и даже със сребърния медал,
който обаче тогава си смятал
за най-обидния неуспех
в своята спортна кариера...

* * *

Време дойде да събираме камъни.
Кой ще ни каже
какво да строим с тях?
Храм ли да вдигнем
белоколонен?
Или по-як затвор?
Който е казал, че вече е време,
твърде отдавна го е говорил...
Колко храмове оттогава са разрушени?
Оттогава колко затвори са вдигнати?
И не казвай – само на Бог е известно...
Мина времето да разхвърляме камъни...
Време дойде да събираме камъни.
Само че камъни не останаха.

Компютър

Той пише музика. Дори слова
подрежда свързано във рими сложни.
А без да го боли душа, глава,
човек едва ли тъй набързо може.
При мен да дойде думата – е ад.
То – размисли, съмнения, тревоги.
Да съм захвърлил този занаят,
ако не вярвах, че е дар от Бога.

Птичи права

Нямам нищо освен синева –
като птиче. И вятър крайбрежен.
Тук живея по птичи права –
ако литна, не ще забележат.

Самолети отгоре летят
с неизбежно надеждни турбини
и е лесно за тях да браздят
на небето просторите сини.

Никой мен не посреща. И аз
без мечти си летя, без съмнения.
Ни миражи преследвам със страст,
ни маршрутът ми има значение.

Но харесват ми тези „права”,
па макар да им казваме „птичи” –
и летя, и върти ми се свят
от небесното вечно величие.

А когато – във полет – умра,
ще се смее на воля душата
там, където прозвънва зора
на синчец и звезди сред полята.

* * *

Каква е есен! И след баня
изпивам двеста грама пак.
Знам, време е да се захвана
с шейната. Скоро идва сняг.

Невероятно – цял ден грижи!
От тях чак ми се вие свят.
Приготвих сладко, гъби рижи,
с размах насякох куп дърва.

Вратата боядисах... Браво!
Не ме е страх от мрака. Май
се готвя бавно за забрава
като за зима, но без край!

Безсъница

Приключихме века, деня.
Наоколо – тъма.
Струи небесна светлина
над тъмната земя.

Какъв покой и тишина!
Мрак, вятър и звезди.
Над всичко бледата луна
като фенер мъжди.

Безсъница. Среднощен час.
Така съм уязвим.
Сън и несън въртят се в транс,
измамни като дим.

С промените ще отлети
и злият хоровод.
Измяната ще умъртви
обистрения свод.

От битие в небитие
след всичките беди
съзнанието ми снове
сред гаснещи звезди.

Нова година на вилата

Край! Януари. Зима. Вятър.
Прибрана маса. Очила.
Стопиха се във тъмнината
съмнения, мечти, дела.

Минути редки на почивка.
Камина. Каничка коняк.
Виелицата – като жива –
да стихне просто нямам как.

Безмълвна нощ. Звездите мръзнат.
Отнякъде пролайва пес.
Съседът се отби по-късно,
изпи голям коняк на екс.

А огънят пращи, немирен –
ту мърка, ту ръмжи на нож.
Пред празни приказки избирам
мълчанието в глуха нощ.

Та всичко и така е ясно.
Уют. Животът е прекрасен.
Е, кратък е – но няма как –
подобно чашчица коняк.

* * *

Пийнах чашка. Замезих
с гъбки. Чух отдалеч
и заслушах се, честно,
в мъдра нечия реч.

Леко, ясно, понятно
не вещаха беди,
а защо вероятно
светли чакат ни дни.

Бих повярвал, не крия,
не съм кръгъл глупак...
Но не трябва да пия
аз до лятото чак.

Само чашка. Едничка!...
И трезв – целият ден...
Не, не вярвам за всичко!
Няма радост за мен!

* * *

Рано ми е да приключвам сметки
и за оня – страшния – покой.
Ще умра на път и под небето,
със ръка докоснал звезден рой.

Всичко отлетя – години, думи,
на огньовете синкавия дим.
И са ме обичали безумно,
а и бил съм някога любим.

Няма път обратен. Безусловно.
За раздялата не ме боли.
Не тъгувай – ти не си виновна,
нито аз виновен съм, нали!

А догарят времена и дати
в залеза. И бавно пада мрак.
Радостен, се моля в тишината:
„Господи! Не ме оставяй пак!”

В тъмното свещицата ми гасне,
но ще се събудя аз щастлив –
чувствам как сърцето бие ясно
и душата шеметно трепти.

* * *

Тъмна нощ. Дъждец проръсва
и фенерите покри.
А стъклата не пропускат
нищо, слънчев лъч дори.

Гаснат светлинките, мракът
влиза в своите права
и до сутринта ме чака
дъжд и тъмна синева.

Черно-бежово пространство.
Куполи. И заваля.
Четох и като пиан съм,
чак глава ме заболя.

Май забравен съм напълно.
Гост не идва ни един.
От екрана се нагълтах
с мрачни лоши новини.

Ни надежда. Ни пролука.
Нямало да има тука
лято... Само дъжд проклет.
С други думи – безпросвет.

Пука ли ни? Не! Защото
пийнем водка – и в леглото.
И сънуваме съня
за великата страна.

Дъждовен ден

Животът

Той не просто премина – изчезна,
отлетя като влак, отзвъня.
Само нощ – онемяла, беззвездна.
И във кея разбита вълна.

Той не просто премина – стопи се...
Над реката се стеле мъгла.
Само птица внезапна изписка
с притаената скръб на тайга.

Той не просто премина. Не просто...
Сякаш вчера момче бях с мечта
да порасна по-бързо, а после...
Как горях... И дойде есента.

Капят вече последните листи,
утре гръмва сезонът студен.
И рябините с чепки златисти
ще звънят в мразовития ден.

Стихове, написани на рождения ми ден

В кръговрата разлистен –
суета, пек и дъжд,
за смъртта си помислих
ей така, изведнъж.

И събудих се сякаш
на незнаен перон –
отминаваше влакът
със единствен вагон.

Ще изчезна в тъмата
без звезда, без просвѐт,
ще е няма луната,
ще е тихо навред.

А в привичния бързей
на суетния ден
пак животът ще бърза,
ала вече без мен.

Но нима ще изчезнат
като всички мечти
лекокрилите песни,
небезпътният стих?

Да, блуждаем сред слава,
суета, грехове.
Но и Бог ни подава
думи, дни, стихове.

Той ще съди безстрастно
тоя свят сляп и глух.
Че скръбта не е властна
над безсмъртния дух.

Руска баня

Постигаме вечните тайни?
Или... за народа скърбим?
Неделя. Натоплена баня.
Над банята вие се дим.

Днес – пълен безделник – привично
съм седнал на пейката аз,
победно размахал метличка
със лек аромат на бреза.

Смирено е моето тяло
сред пара мъглива и с звън,
подобно на парата бяла
струи битието ми сън.

Възторжен – на времето – зрител,
засилвам аз парата. Стил.
Та благодатта и светител
веднъж със жарта е сравнил!

Далече от врява измамна,
сред пара... Така може би
и утре – под свода на храма –
душата ми ще се стопи.

* * *

Вечерта е далеч от прогреса,
от задморски страни и съдби.
Над дърветата дим се понесе.
Над полето мъгла се кълби.

От вселенската скука отблъснат –
що за участ си дал на човек –
паметта на парчета да къса
без печал по предишния век.

Но кои сме, защо сме?... От млади –
в надпревара сред студ или зной.
И очаквайки чудо, пощада,
се предавахме бавно, без бой.

Блясък, слава, пари и посоки...
Няма как да сверим и часа.
И орони тревата висока
изумрудени капки роса.

* * *

Всичко си върви по плана –
късно легнеш, станеш рано.
Баня с пара и метла
във неделя сутринта.
Мачове. Деца. Роднини.
Четиридесет години
Отлетяха и... Уви –
се ла ви.

Дните са неотвратими.
Днеска няма. Утре има.
Връщане от панаира.
Вечер ли е – не разбираш.
Конският приспивен бяг –
падна сняг.

В суетата неуместна
мисли за смъртта – по-често.
Сутрин уморен си явно.
Колко още ти остава?
Будна нощ. Тревоги късни.
Жлъчка. Гърло. Болки в кръста...
Пъплим... Как да утеша
теб, душа?

* * *

Всичко вече потъна във мрак,
дъжд по покрива чука неистов,
а и вятърът вие така,
сякаш утро да идва не мисли.

Твърде късно дойде пролетта,
свърши лятото някак... И ето –
ни надежда, ни сън, ни мечта,
ни най-малка пролука в небето.

Уморени от вечния мрак,
за възмездие мислим с тревога.
Ех, да стигнем до първия сняг,
до звездите смразени, до Бога!

Ще намерим покой, тишина
под сияйната скрежна луна.

* * *

Къде ли не животът ни пиля,
а все – едни и същи теореми:
за някого – великите дела,
за другите – великите проблеми.

С какво ни дразни бащиният дом?
Отrekli истини неразрушими,
рушим и знам – след целия погром
ще свършим сред димящите руини.

И ето ни – пред пътните врати.
Последен срок за бездната прозрачна.
Дай Боже на глупците да простим,
на слепите пророци и водачи!

Дай Боже да прогледнем в оня час,
когато няма да се отзове душата
и се стовари шеметно над нас
и стихне на забравата водата.

* * *

Зима стегна – внезапно, така!
Врълетяха вихрушки, запряска
и синигерът в мойта ръка
се понесе със жерави късни.

Тъй е тихо-самотно в нощта –
ни да плача, ни нещо да пийна,
само глухо се смее в пещта
и разгаря се огън стихия.

Ще ми стане приятно все пак –
люта зима, но имам бърлога.
И с дима, и с внезапния сняг
се стопиха тъги и тревоги.

Не унивай. Греха отстрани –
и успехът отново ще свърне.
И при теб от задморски страни
пак синигерът плах ще се върне.

* * *

В епохата ни суета,
лъжа, упадък властват
и истинската простота
е нашето богатство.

Усещам пулса на кръвта,
съдбата не кълна и
щастлив съм, но от любовта –
не с ключове от рая.

На всеки вожд, пророк – хвала!
За речите им смешни...
Но по се радвам на дъжда,
който лети насреща.

Избухвам в плач, във смях горещ,
щом се смути сърцето
от ябълковия цъфтеж,
от поглед мимолетен.

Да, всичко тук е суета.
Смъртта е край безспорен.
Душата топли простота,
дарена ни от Горе.

Моят успех

Моят успех

не живее в баровска къща,
не пътува с кола последен модел,
не носи лъскав костюм,
не сядва важно на почетни президиуми,
не пуши разкошни цигари,
не пие ексклузивни коняци...

Моят успех

ходи на градска баня в събота,
пие бира с бивши съученици,
чете на студентки стихове
и се усмихва
на продавачките на цветя.

Моят успех

не се интересува от контролни пакети
и валутни курсове,
и ходи на църква в неделя,
само че, да... все по-рядко и рядко
се вижда с мен –
та нали все е зает с по-важни работи.

* * *

Перестройка. Преподковка.
Някак си преподготовка
за добър живот и – на!...
Мислехме си – дъх ще вземем,
ала всъщност – край! Без време!
Свърши! Нямаме страна.

Перестройка. И престрелка.
Да предаваш тъй е леко!
Плитичко море, мечти.
А добрият свят е спомен.
И мълчим на своя помен.
Празна, чашата горчи.

Перестройка. Препроверка.
Живи все ще се намерят.
Здрава власт. Не спи.
Църкви нови... А до Господ
пътят е далечен – просто
в облак се топи.

* * *

Вагончета. И плевни. Долчинки.
И къщици наклонени. Бараки.
Далече от Европа бяхме ний,
А утре ще сме по-зле от Ирак... Уж

продаваме на всички нефт и газ,
а тук и там без светлина сме често.
Е, кой, кажи, ще мисли и за нас?
Кого за отговор да търсим днеска?

Царува тук тайгата. Снегове.
В зори ще стане тишина такава,
че чувам под стена от ледове
движението на реката бавно.

* * *

Възнак. Или в луд галоп.
Правехме без мярка всичко.
Не, не случихме живот.
Отлетяхме като птички
в облаците над Париж.
С водка гоним страховете.
Няма купища пари.
Мрачно бъдеще напред е.
А изгледахме очи –
по-добра да е съдбата.
В свода син ще отхвърчи
и полето незасято...

* * *

Творците властта наблюдава,
да кажем, следи с интерес –
днес тез получават по право,
а утре ще случат онез.

Препълнени ясли. И всички –
преяли, препили от раз.
А после – играйте игрички,
любимата псувайте власт.

В гонитба за суми и нужди
забравя ни чака в света –
та дарба от Бога не служи
на никаква тук суета.

В деня си блуждаем, проклети.
Броим чак до грош през нощта.
И вече дали ще усетим
примрялата в трепет душа?

* * *

Пиши, пиши, писателю,
щом имаш сили, стил,
след като теб Създателят
с талант те е дарил.

Навсякъде излишен си,
но не скърби и знай –
с очи си от Всевишния
за бъдещия рай.

И вдъхващ мрака, мръсния,
избягвай шум и кал,
додето Милосърдният
не те е призовал.

В прожектора на славата,
на трескавия ден
моли се – от Лукавия
духът да е спасен.

На бесовщини зрител си,
но остани с Христа.
На теб е дал Спасителят
пророческа уста.

* * *

Защо, кажи, със стон и мъки
меним страната, за беда,
изискваме друг сън, друг пъкъл
и друга някаква съдба?

Защо като бедняци мръсни
стоим с протегнатата ръка?
Кажи какво отново търсим?
Покой? Но може ли така?

Цял век в антрето на Европа
с наведена глава стоим.
Лакеят нека да си тропа...
Едва ли пак ще угодим.

Народи има ловки, мили
и нагли в думи и дела,
А нам е даден труд усилен
по заснежените поля.

Не ни приеха? Слава богу...
Е, хващай, гълъбче, юзди
и без да страдаш много-много,
към своя рай се понеси!

Душата там пречиства вятър.
Порой сълзи. Безкраен мрак.
И тихо молят се децата
баща им да се върне пак.

* * *

Настъпи лятото. Навред – вода
на луднали реки от край до края.
Шумят потайно младите листа,
пронизват чайки и лъчи безкрая.

Каква е красота! Какъв простор!
Какъв порядък в майката природа!
И стихва всеки безполезен спор
за свободата, правдата, народа.

Реката синя влива се в глъбта.
По бреговете шумоли острица.
Светът е цял – от младите листа
до облака и литналата птица.

А тук – блата в полето, пращен път,
чернеят къщи, плевници. На кея
останките на кораби кръжат,
които с него скръбно ръждавеят.

Тъга и нищета околоръст,
дори и зверове не идват вече.
И църквица, скривила се, без кръст.
И гробище без кръстове. И вечност.

Но накъде се влачим век след век
в безпътницата – със глупци, с тревоги?
Как тленни са делата на човек,
забравил, че е сътворен от Бога!

* * *

Където поглед и да плъзнеш –
навсякъде е равнина.
Реката с литналия бързей
залива ниви, далнина.
А далнината се стопява
с мъглите в изгрева червен.
Не се е случвало отдавна
тук нищо ново... Нощ... И ден...
След щастие върви бедата...
И пак... И век застъпва век...
Но да се слее с тишината
е невъзможно за човек.

* * *

Докато въвн епохата ни шества,
добре е да напусна този град,
зад маската на шут да се наместя,
да скрия в нея своята тъга.

Бъди безгрижен, смешен и наивен –
да мислят, че животът ти е лек.
Кого ще сплашат речите бърбиви
на някакъв си никакъв човек?

Но щом внезапно загърмят промени
и свърши вече земният ни път,
лицата в нямата финална сцена
по списък небесата ще решат.

Виелици ще охладят възторга,
реката ще застине сред покой...
Смешниците на почит са пред Бога
и верните не ще остави Той.

И нека над света мъгла надвисва
и чезне пътят в мрака без звезди...
Бъди до православието близко.
А Господ някак все ще те спаси.

* * *

Ще раздвижи оня простодушен
припев в мен душевния покой:
*„Выходила на берег Катюша,
На высокий на берег на крутой...”*

Ух, че и отровица изпихме –
свят ни се върти, боли глава.
Времена и нрави се смениха,
избледняха чувства и слова.

Карат ни и ябълки, и круши
от задморска някаква страна,
а пък синеоките Катюши
днес вървят на половин цена.

Да се радваш на живота можеш.
Нефт и водка не чешми – река...
Само че душата е тревожна
от онази, руската, тъга.

Ние още и сами не знаем
кой във плен ни взе. И... горък стон.
Намаляваме, вървим към края:
за година – минус милион.

Ще замлъкнат езера, простори,
ще окапе гъстият листак,
само скръбно ехо ще повтори
думите за сетния руснак.

И тогава няма кой да слуша –
често златна и прекрасна, как
е вървяла по брега Катюша,
по високия и стръмен бряг.

Командировка

По дълг служебен трети ден
се шляя сред природа
и по градини, примирен,
аз като сянка бродя.

Тук цяла вечност пропилях.
Вали. Огромни локви.
А вождът с местен олигарх
„за правду!“ пият водка.

Три денонощия и аз
разпивам, слушам речи,
проклинам този свят и час
и не разбирам вече.

Бучи пияната глава.
Простори... А е тясно.
Тъпизми, глупави слова
въртим от пусто в празно.

Пропадна лятото. И мрак.
И махмурлук коварен.
И всеки сам си е глупак,
че пита, отговаря...

* * *

В студа ще се събудя рано,
ще хвана – в здрача призори –
гората. И гора ще стана,
душата ми ще се смири.

Тук просто жалки са направо
обиди, блякави лъжци.
Друидите комай са прави –
дърветата са ни предци.

Те цял живот се молят само
с листа и клони във глъбта.
А ние – твърде рядко – в храма
подигаме очи натам.

Гора ще съм. Ще се разлия.
Ще ме обгърне тишина.
И слънцето над мен ще плисне
в предизгревната здрачина.

* * *

Когато дигне обороти
и завърлува Дядо Мраз,
ще те спасят ли тези боти
от магазина „Хюго Бос“?

В живота също... Идва срокът –
ще спрат пред висшите съдби
немилосърдните пророци,
жестокоречите раби.

А времето щом дигне ножа,
без жив и мъртъв да щади –
какви пророчества на вожда,
какви ти шутовски беди!

И сладкогласните витии
сред писъци ще отзвънят,
и нощ ще падне над Русия,
ще оглуши ни тишина...

А аз снежеца ще изрина,
затрупал дворните врати,
и е добре, че не камина,
а печка у дома бумти.

Какво, че този свят привърши?
Сърдито чайникът пици
и банята ми все е съща,
съседите – и те. Почти...

Пред нова перестройка тук сме,
но аз се радвам на едно,
че не изхвърлих на боклука
устройството за самогон.

Мъгла се спуска над реката
и магистралата покри.
Бог тъй ще подреди нещата –
душата да успокои.

* * *

Ляво и дясно сменят се бързо.
Казано честно, това ни омръзна.

И на народа ни хич не се нрави:
дясно какво е,
какво е и ляво?

А и защо? Та нали не успяхме –
недообичахме. Недожелахме.

И позабравихме в хаоса днешен
старите песни, приказки вещи.

Всичко обърка се – хора, години.
Кой е виновен, кой е невинен?

Чакаме нещо да смислят по-ново,
то ще е вече наша основа.

Опипом бродим, а пътища много.
Глухи без вяра, слепи без Бога.

Вярваме все на вражди, на мълва...
Тъй се живее с празна глава.

* * *

Бе всичко в полза на човека,
но срок дойде и – за беля! –
уж крачеше в крак с този век, а
внезапно той се разболя.

И ето ти го – сам в леглото
(животът тръгва си без грим...)
и диша там едвам, защото
душата му се умори.

И светлината се разтвори.
Сред пълен мрак светът лежи.
Картьо, Брегети и Диори
защо са му сега, кажи?

Той спуска се в тъмата синя,
притихнал, гол, смирен, пиян.
Пропуква свещ... И кръстче стине
под вкочанената му длан...

* * *

Колко нещо зад гърба ни
отреди и този век:
недоволните – в зандани,
несъгласните – в ковчег.

Дните са безгрижни, леки.
Хайде, строго не съди!
Обновяват се пътеки
и глупаци отпреди.

Кой ли днес унива? Гледай –
щастие и тук, и там,
и успехът ни преследва,
по петите ни е сам.

Нека ум и тяло грешно
в радостите се тешат,
но нали е друго нещо
неспокойната душа?

Тя нехае как живеем.
Тя си следва пътя строг.
Или, както всички знаем,
неин господар е Бог.

Ти за нищо не моли се –
всичко Той ще ни даде.
Вятър – над полето чисто.
На небето – месец блед.

* * *

Мъртвите души се умножават,
а от живите – ни вест, ни знак...
Искаш да си жив, щастлив?... Тогава
скрий се просто в някой пущинак.

Дай посока друга на съдбата,
забрави какъв си бил преди
и разбъркай времена и дати,
и през март картофи засади.

Слушай птиците и зверовете,
без да знаеш радост и „боли!“
А това, че е далеч морето,
ще прежалим някак си, нали?

* * *

Да дойде зимата веднъж,
а то – ни ад, ни рай.
Мъглата ще премине в дъжд,
дъждът – във сняг. И край.

И всичко е за първи път.
Лист бял... Просветва скреж.
Унили облаци висят.
Дочувам птича гмеж.

Луната, късните звезди
след миг ще се стопят.
Душата ми ще отлети
там, дето няма път.

Там спят безкрайни равнини
под скрежен, ясен свод
и се превръщат в висини
небе, земя, живот.

* * *

Не пише се стихът, а чува се.
И думи още няма, а
на вятъра едва полюшват се
и трепкат младите листа.

Не пише се стихът – предчувства се.
Гърмът не е и загърмял,
а облачета само скупчват се
над притъмнялата земя.

Стихът отгоре сякаш дава се
и се разтваря във кръвта,
а то – сърцето – още дави се
в предусети за любовта.

* * *

Звезда над троската блестеше,
струеше черната вода.
Раздялата ни всъщност беше
навеки – не за ден, за два.

Бе тихо. Нищо ненадейно
не предвещаваше беда.
Лодка се люшкаше на кея
сред лунно-сънната вода.

И още с любовта ти строга
бе пълна моята душа.
Но и несмислена тревога
вече ме душеше в нощта.

Струеше в здрачината странна,
трептеше с бледата луна,
преливайки се непрестанно
с проблясък мрачен на вълна.

Още в прегръдка са ръцете,
сърцата бият в такт, но май,
уви, превземат ни несетно
предчувствия за близък край.

* * *

Истерици, фалш... Не захващай.
Приключиха светлите дни.
Простихме си грешките наши –
да тръгнем по пътя сами.

Любов? И съмнения? Жалост?
Е, нещо си спомням. Нали
все нещо във нас се впечали,
завинаги в нас се всели.

Подаваш ръка и неволно
смутено навеждаш очи...
И тази припламнала болка
в душата ми все ще горчи.

* * *

Виелицата във отвя
листа, раздели, чувства, рани.
Печално време е това –
да не изпълниш обещано.
Да отрека не съм готов
свойте съмнения и мъки
в несбъдналата се любов,
в неслучилата се разлъка.
Натрупа толкоз много сняг,
далечината свети, бяла,
и тъй е леко, светло пак,
сякаш в самото сме начало.

Съдържание

Утринен ангел

Утринен ангел / 9

Такъв е шум и суета... / 11

Богоявление. И мръзнат... / 12

Не ти се пише във такива дни... / 13

Усърдно моля се... / 14

Разпети петък / 15

Пророкът казва: „Не лъжи...” / 17

След лов / 18

Ангел хранител / 20

Размирица / 21

Надеждата умря... / 23

Днес животът е обезценен... / 24

С по-добър живот да случим... / 25

Аз имах, имах някога Родина... / 26

Дълбока зима е все още... / 27

Време е от този свят подлунен... / 29

Май прекалено много знамя... / 30

Опори. Традиции. Вяра... / 31

Дъждове / 32

Със страст презряна – непроситимо... / 35

Постигнахме космическата слава... / 36

Избори / 38

Глубинка / 39
Спасен от грижиците на деня... / 40
На клончето слънцето сяда... / 41
Хвойнова горичка / 42
Оназ жена живееше тук, близо / 44
Какво съм запомнил от Прага... / 45
А в Рига е есен... / 46
Септември. Дъжд... / 48
Тъй кратки дните са сега... / 49
От панаира / 50
Снегопад / 52
Водка пийвах месец цял / 53
А помниш... / 54
И вихърът се мръщи... / 55
Бавно ниже се животът... / 57

Времена и нрави

Върнахме се в първобитен век... / 61
Напролет лошо спя и вкъщи... / 62
Капнали сме до припадък... / 63
План на партия – план на народа... / 64
Причина, следствие не смесвай... / 65
На всички ни е нужно постоянство... / 66
Живей сега – като без шанс... / 67
По-трудно пишеш... / 68
Лято. И люлякът бял отцъфтя... / 69

Ти казваш ми: „Бъди спокоен... / 70
Все някога ще дойде час... / 72
Баня. Мирис на мента и риган... / 74
Спя лошо. Не сънувам... / 75
В санаториума / 77
Гара / 78
Този град във мъглата... / 79
Сняг. Локви. Хората пътуват... / 82
Метро / 83
Последни и първи / 84
Казват, че съм твърде рационален... / 85
Нашите мечти и надежди... / 86
Съжаление / 87
С годините... / 88
Време дойде да събираме камъни... / 89
Компютър / 90
Птичи права / 91
Каква е есен!.. / 92
Безсъница / 93
Нова година на вилата / 94
Пийнах чашка. Замезих... / 95
Рано ми е да приключвам сметки / 96
Тъмна нощ. Дъждец проръсва... / 97

Дъждовен ден

Животът / 101

Стихове, написани

на рождения ми ден / **102**

Руска баня / **104**

Вечерта е далеч от прогреса... / **105**

Всичко си върви по плана... / **106**

Всичко вече потъна във мрак... / **107**

Къде ли не животът ни пиля... / **108**

Зима стегна – внезапно, така!.. / **109**

В епохата ни суета... / **110**

Моят успех / **111**

Перестройка. Преподковка... / **112**

Вагончета. И плевни. Долчинки... / **113**

Възнак. Или в луд галоп... / **114**

Творците властта наблюдава... / **115**

Пиши, пиши, писателю... / **116**

Защо, кажи, със стон и мъки... / **117**

Настъпи лятото. Навред – вода... / **119**

Където поглед и да плъзнеш... / **121**

Докато във епохата ни шества... / **122**

Ще раздвижи оня простодушен... / **123**

Командировка / **125**

В студа ще се събудя рано... / **126**

Когато дигне обороти... / **127**

- Ляво и дясно сменят се бързо... / 129
- Бе всичко в полза на човека... / 130
- Колко нещо зад гърба ни... / 131
- Мъртвите души се умножават... / 133
- Да дойде зимата веднъж... / 134
- Не пише се стихът, а чува се... / 135
- Звезда над троската блестеше... / 136
- Истории, фалш... / 137
- Виелицата във отвя... / 138

Дмитрий Мизгулин
Дъждовен ден
(Избрана лирика)

Елена Алекова, *превод от руски език*
Даниела Василева, *редактор*
„Етикет принт” ЕООД, *предпечат*
„Абагар” АД, *печат*
„Данграфик” ЕООД, *издател*
е mail: dangrafik@abv.bg
ISBN 978-954-9418-68-2